

С Л А В Я Н С К И Я

ГОДИНА IV.

Русчукъ 9 Апрель 1883.

БРОЙ 78

Излиза два пъти въ седмицата всѣка:

Срѣда и Събота.

Цѣна:

За година . . . 5 ср. рублъ годи.
За шесть месеци 3 ср. рублъ .

Сичко, което се отнася до вѣстника, наднива се направо до

Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Неплатени писма не се приематъ.
Ръкописи назадъ се не връщатъ.

За Обявления се заплаща:

За всѣки редъ-при пръвъ пътъ 20 стот.
За " " " вторий пътъ 10 "

Русе 8 Апрель 1883 г.

Последнитѣ избори, които станаха миналата недѣля на 3-ий того, и избранитѣ гласни по консерваторския новъ избирателенъ законъ, дойдохъ да докажатъ сѣкиму, съ кого е народа, на кого възлага своето довѣрие и отъ кого очаква уредбата на старната. Отъ съобщенията които получихме, можемъ да заключимъ, че почти сичкитѣ избрани гласни, които ще избератъ кметове и членове за окръжнитѣ съвѣти сж лица отъ либералната партия, а това е явенъ вече знакъ, че насѣлението съ презрѣние глѣда на превратаджиятѣ, на ония черни души, които ищѣхъ да въведатъ въ насъ деспотизма и робството, които мъчяхъ народа, като приследвахъ най-добритѣ синове на отечеството. Изборитѣ сж дѣло кончено, тѣ сж фактъ, когато никой не може да обори, тѣ нека послужатъ на мрачнитѣ личности, съ кого е народа, тѣ нека имъ послужатъ за примѣръ, да увидятъ, че сж презрѣни, че на тѣхъ народа глѣда съ отвращение и че трѣбва да се откажатъ отъ гилитѣ си и преживѣли своя вѣкъ идѣи.

Намъ е твърдѣ приятно като виждаме, че нашия народъ почна високо да цѣни своитѣ права, като се искава по единъ доблестенъ начинъ съ защита на истинската свобода и че цѣни дѣлата и стремленията на своитѣ родолюбиви синове на които и възлага сичкото си довѣрие. Последнитѣ приключения въ насъ, именно падането отъ министерския столъ на тримата виновници на преврата, се посрѣщана отъ народа съ голѣмо въсхищение, това даде една малка надѣжда, че работитѣ въ насъ ще могатъ да се поправятъ, че народнитѣ права гарантирани въ конституцията, могатъ поскоро да се възвѣрнатъ. Едно промѣнение, произведе голѣма радостъ и задоволствие, а каква ли ще е радостъта и задоволствието, ако се повѣрнатъ отнетитѣ народни права? Голѣмъ подвигъ, знаменито дѣло ще извърши днешния нашъ кабинетъ, ако подѣйствува и настоя да се положи пакъ въ животъ Търновската конституция, на която народа глѣда като на святиня, която гарантира сичкитѣ му права, отъ която зависи успѣха и развитието на старната. Народа не ще друго освѣнъ нежъ, той не са бори за друго, освѣнъ за нежъ, той не може да бѣде радостенъ и доволенъ безъ нежъ. Сичкитѣ движения, които виждаме че ставатъ днесъ въ народа сж за отнетата конституция; народа лишенъ отъ нежъ са видѣ залъ наскърбенъ, той почна да тъжи, да става хладнокрѣвенъ къмъ общественитѣ дѣла и завѣдения, отъ нищо не са задоволяваше, къмъ сичко бѣше и е немарливъ, а подобно положение, не обѣщаваше и не обѣщава добри сътинни. Люто сж наскърбени въ насъ много добри и честни синове, които бѣхъ на чело и енергически са борихъ за народнитѣ правдини; мнозина даже по-

страдахъ за гдѣто си изказвахъ явно мнелитѣ и браняхъ правдата. Кой ще удовлетвори тия синове, кой ще задоволи народа? Нима ще са заборава миналото, нима народа нѣма погърси отчетъ за дѣлата на сѣкого? Врѣмето остава да покаже сичко. Ний хранимъ надѣжди, за по-бродчестни дни, за по-вѣселни часове, ако останемъ излъгани, нѣма за какво да се каемъ, защото сме о врѣме обявявали народната воля и желание, не сме потаили нищо отъ онова, което е претегало до насъ, сичко сме давали въ гласностъ, за да се чуе и сълуша. Неотказваме че истинскитѣ дѣятели за народнитѣ права бѣхъ на брой малко, че по-голѣмата частъ се трудѣхъ за частното си благодѣйствие, но благодарение, че и отечеството ни е малко, и на сѣкний край като се намѣрихъ единъ двама добри дѣятели, работитѣ се карахъ, високата идѣя са разпространяване, до гдѣто са видѣхме избавени отъ най-голѣмитѣ врагове.

Отъ сега можемъ да различае, че за насъ ще огрѣватъ по-радостни дни, нѣ не трѣба да стоимъ, трѣбва да работимъ; постоянство и дѣятелностъ, съ тѣхъ ще постигнемъ сичко, каквото желаемъ.

ПО ПОВОДЪ НА МИРОВАТА ИНСТИТУЦИЯ

Написалъ В. Хр. Радославовъ

Дръзъ на правото.

(Свършва)

И тъй отъ введението на новото съдоустройство (1880 г.) въ България до сега, са упражнява съдебната властъ отъ мировитѣ съдии, отъ окръжнитѣ и апеллативни съдилища и отъ върховний съдъ, безъ да са дава никаква подобна властъ на кметовѣтѣ (на общинитѣ), при всичко че второто обикновено Народно Собрание въ София, въ втората са сессия, искаше да повърне отнѣтата съдебна властъ на общинитѣ. Въ това неможъ да са изпълни, защото извѣстнитѣ промѣнения въ нашето държавно управление отложиха както това, тъй и друго народно желание за по-сгодно време. Обаче съ княжески указъ, № 697, издаденъ на 23 Септ. 1882 г. въ гр. Русе, са утвърди предложениотъ Министра на Вѣтрѣшитѣ Дѣла и одобритѣ отъ Държавний Съвѣтъ законъ за общинитѣ и за градското управление, чрезъ когото са дава право на селскитѣ общини да си учредатъ общински съдилища. Тѣхъ съдилища ще рѣшаватъ само, между жителитѣ на общината, граждански тѣжби, когато искать ненадминава 60 лева, и за простѣлки които са подлагатъ на наказания не повече отъ 20 лева. По-важитѣ граждански тѣжби общинитѣ ще са мжчатъ да рѣшаватъ по миренъ начинъ. Изгой отъ общината не ще може да тегли прѣдъ каквото и да е по-високо съдилище нѣкого отъ сѣщата община, прѣди да го е поканили въ мѣстното общинско съдилище на помирение. И когато не е могло да стане помирениотъ общинскитѣ съдъ ще дава на исещтъ свидетелство, въ което ще са бѣлѣжи, че е ставалъ опитъ за помирение. Общинскитѣ съдилища ще раздаватъ правосъдието даромъ и публично, и то въ празницитѣ, въ празницитѣ отъ работа дни. Тѣхнитѣ рѣшения не ще подѣлжатъ на апеллъ, стига да сж станали въ границата на компетенциостта имъ. Това ни напомни на особенитѣ (общински) германски съдилища, на които са дава право да рѣшаватъ искове, прѣдмѣтътъ на които въ пари или парична цѣнноста ненадминава 61 германски марки, въ съ това условие, че сѣщцу рѣшенията на тия съдилища, може както исещца тѣ сжщо и отвѣтника въ единъ законно опрѣдѣленъ срокъ, да апеллира по обикновенитѣ правовитѣ редъ прѣдъ едноличния съдия (Amtsrichter), и да иска удовлетворение въ обикновенитѣ

едноличенъ съдъ 7) (Amtsgericht). Съ общинскитѣ съдилища у насъ са неввежда нѣщо ново, а урежда онова козго сж имали еще отдавно общинитѣ въ България.

Въ началото на настоящата година са утвърди съ княжески указъ № 70, отъ 5 Февр. 1883 въ София новъ законъ за устройството на съдилищата въ Княжеството. Наскоро подиръ това други указъ, № 97, 18 Февр. ни яви, че казанитѣ законъ ще са тури въ дѣйствие и ще има сила отъ 1 Май насг. год., до козго време ще остане напълно въ сила и дѣйствие законъ отъ 25 Май 1880 год — Новитѣ законъ за съдоустройството са неосрѣщна твърдѣ добръ отъ една извѣстна частъ отъ народѣтъ. Той направи голѣма сензация, както мжду повече отъ съдитѣ, тъй и мжду българскитѣ практиканти адвокати. Това са изказа и чрезъ печатѣтъ. Въ както са види, мотивѣтъ на незадозанитѣ е: *несвоевременото на подобенъ законъ*. Азъ отгавамъ на страна вглѣдетѣ на горѣказанитѣ, а ще са огранича да кажа на кратко нѣщо върху реформитѣ, които сж введени въ мировата институция, чрезъ новитѣ законъ за съдоустройството.

Новитѣ законъ за устройството на съдилищата припознава за съдии: членовѣтъ на Върховний Кассационенъ Съдъ, на Въззивнитѣ и Окрѣжитѣ Съдове и мировитѣ съдии, а за съдебни учреждения: — а) общинскитѣ съдове, учредени съобразно съ общинскитѣ законъ и върху които настоящитѣ законъ не са приспособява; б) мировитѣ съдии; в) окръжнитѣ съдове; г) углавнитѣ съдове; д) апеллативнитѣ съдове и е) Върховний Съдъ. И тъй, съ него са потвърждаватъ общинскитѣ съдилища прѣдвидѣни въ закона за общинитѣ, за които спомянахъ по горѣ, а така сжщо уреждатъ са и мировитѣ съдилища. Споредъ него, всѣка околия ще има по единъ или повече мирови съдии; а последното тамъ гдѣто има нужда. Тая поправка е твърдѣ сполучена. Освѣнъ това на мировитѣ съдии са даватъ и нѣколко писци освѣнъ секретаря. Това може да улесни твърдѣ много работата на мировитѣ съдии. Способенъ за тая длѣжностъ е оня, койго е служилъ най-малко двѣ години, като секретаръ при нѣкой апеллативенъ или окръженъ съдъ, или три години при нѣкой мировъ съдия, и койго да не е по-младъ отъ 25 години. Съ една рѣчь съ тоя законъ са зачѣли недостатѣка, койго бѣше до сега. По граждански и търговски дѣла, споредъ тоя законъ, мировитѣ съдия разгѣдва исковѣтъ на които стойността не надминава 500 лева и всичкитѣ други искове отъ 61 левъ до 500 лева, които са касаятъ до други общини отъ околията, когато и двѣтѣ партии сж отъ една и сѣща община. А прѣди да са произнесе въ качеството си на съдия, мировитѣ съдия трѣба да са опитва да примири странитѣ по дѣлата, които му сж подѣждни, и върху които ще даде рѣшението си, въ случай че двѣтѣ страни не са помирятъ. Той не може да разгѣдва никакъвъ искъ, ако исещтъ не прѣдстави свидетелство отъ общинскитѣ съдъ, че е ставало опитване за примиряване прѣдъ последнитѣ, и то именно тогива, когато паргнитѣ принадлежатъ на една община, козго не е сѣдѣлице на мировитѣ съдия. Рѣшението по миренъ начинъ дѣло отъ мировитѣ съдия е окончателно, сир. противъ него не може да стане вече оплакване. Въззивна жалба сѣщцу рѣшенията на мировитѣ съдия по граждански дѣла са подѣватъ въ окръжнитѣ съдъ и то, когато първоначалнитѣ искъ е отъ неопрѣдѣлена стойността или надминава 100 лева; въ тоя случай рѣшенията на окр. съдъ сж окончателни; не подѣлжатъ на касирация. Не могатъ да са касиратъ сжщо окончателнитѣ рѣшения по граждански дѣла на мировитѣ съдия, козго искать не надминава 100 лева. На мировитѣ съдия са дава право да бди, шото общинскитѣ съдилища да извършаватъ редовно своитѣ обязанности; освѣнъ това той става агентъ на съдебната полиция, и сѣлѣ изпълнява всичко козго му предлага прокурора, даже въ важни случаи, той може да дава и заповѣди на полицята, сир. той е туренъ въ това отношение на равна сѣлѣнь съ околийскитѣ началникъ. Това ни припомни правата на английскитѣ мирови съдии. Въ градветѣ гдѣго нѣма окръж. съдъ, мировитѣ съдия може да извършва всѣкакви актове споредъ нотариалнитѣ законъ, козго цѣнноста на прѣдмѣта за козго става акта ненадминава 5000 лева

7). Gerichtsverfassungsgesetz für das Deutsche Reich—T. A. 2. Art. 4.

и пр. Молбитъ които са подаватъ на мировий съдъ за граждански искове, трѣба да иматъ залѣпени гербови марки съ стойностъ 50 стотинки; за тѣзъ искове се взема прѣдварително по 2% мито върху количеството; отъ апеллативнитѣ жалби се взема по 1% отъ обжалованното количество. Молбитѣ, жалбитѣ, обяснения и пр. по главнитѣ дѣла са подаватъ на проста хартия безъ марки. Прокурорътъ надзирава мировия съдия. Другитѣ поправки по мировий съдъ чрѣзъ тоя законъ сж тоже доста сполучени, и тѣ би улечили много мисията му. Желателно е само да са турятъ на тая служба лица, които не само да са държатъ точно на законътъ, нѣ да знаятъ и самото значение на мировата институция, която заслужава прѣпорѣката направена отъ много славни законоучители. По тоя начинъ мировитѣ сж сждилицата не ще иматъ сждни, които да злоупотрѣбаватъ правата си, не ще са случватъ факти, които зачернятъ тая еднолична сждйиска власть.

Бѣхъ написалъ вече статията си по поводъ на мировата институция, когато прочетохъ въ „Държ. Вѣсти.“ брой 31 наст. год., че въ слѣдствие на министерски докладъ отъ 16 Мартъ, съ княжески указъ (№ 192), са учреждава юридическа комиссия, на която са вазлага: 1) да приведе въ единство сжществующитѣ въ княжеството сждебни закони. 2) да ги измѣни и допълни и пр. за която цѣль съ приказъ (№ 24) са назначава петочленна комиссия, като са задлѣжава до свършека на мѣс. Апрельъ сир. въ продължение на 30 дни, да прѣглѣда, измѣни и допълни законопроектитѣ за сждоустройството на криминалното сждопроизводство, изработени отъ сегашний министеръ на правосждието г. Теохаровъ, и отъ което са ясно разбира, че другитѣ сждебни закони ще са прѣглѣдватъ, измѣняватъ и допълнятъ отъ мѣс. Май 1883 год. на таткъ, и защото като материалъ за съставянието на тѣзи закони ще са взематъ: а) протоколитѣ на юридическата комиссия и проекта за сждоустройството и углавно сждопроизводство приготвенъ отъ г. Министра на правосждието, б) закона за устройството на сждилицата отъ 5 февр. 1883 г. в) материалитѣ отъ министерската ревизия върху сждилицата, и най послѣ като се има прѣдъ видъ практиката на комиссаритѣ юристи — сждии — адвокати, надѣвамъ са мировитѣ сждини ще са турятъ на желанный редъ по скоро, отъ колкото можеше да са очаква всѣки други пътъ.

Л. КАРАВЕЛОВУ (СОННЕТЪ)

Съ исполнскый си подвигъ
Въ общественото ни полѣ
И съ бодрия си смѣль викъ
Живо на всѣкадъ огрѣ.

Съ пречудесния си взоръ
Къмъ книжнината ни бѣдна
И съ списавия отборъ
На поетъ на мѣсто сѣдна.

Въ борба бѣ самичакъ-самъ
И вождъ въ народния ни бралъ.
Каза че не сме бокаукъ.

Таявъ заслужилъ ратникъ
Каква плата ще? — Памятникъ.
Добрѣ, нек' сме всинца тукъ.

ДРАГОЙЧО

Подъ планиско бърдо,
Край гора зелена,
Щрѣкнала високо
Е свала гранитна.
Като милна птица,
Тѣзъ гранитна скала
До рѣчна долина
Тихо е кацнала.

Тихичко и драго
Тя стои си тамо
И премного благо
Попоглѣдва само.

Въ тая мѣстность драга
Зелената гора,
Рѣчната долина
Прелестъ нейни тѣ сж.
Отъ одавно много
Тя побита е тамъ
И отъ поменъ стара
Памятникъ тя е намъ.
Се за наш'то село
Въ пълна сила тя е
Да приказва смѣло;
Но се мълкомъ тае.

И усмѣлилъ се бяхъ
Азъ да я попитамъ

Толкозъ добро име
Кой и е подарилъ;

Но, като си зная,
Че безгласно „незнамъ“
Тя ще ми отвѣти,
Азъ не се рѣшавамъ
„Азъ, въ глуха пустиня,
„Толкозъ свѣтла скала,
„Съ нейната книгиня
„Сега съмъ остала“

Ми изрѣ тя веднажъ.
Сагдѣ тоя изговоръ,
Добрѣ мене случай,
Рѣхъ да я попитамъ:
Що сърдита толкозъ
Се показувашъ намъ;
Я кажи ми, скало,
Не бой се; нѣмай срамъ?

„Не за дълго врѣме
„Азъ съмъ мълчелива;
„Махни това брѣме,
„Ставамъ говорлива“?

Твърдѣ нажалена
Ти ми отговори.
Въ тѣжовний тоя часъ
Азъ трогнатъ много бѣхъ! . . .

Послѣ ми потрѣти:
„Щомъ скѣвъ веселье гласъ
„Въ земата ни свята,
„Засмѣ шх се тогазъ“!
„Щото тѣгитѣ мой
„Сж голѣми много
„Нѣмамъ видѣ покой,
„Прислѣдамъ се строго“! . . .

Тропнъ С. Казанджиевъ.

ДОПИСКИ

Търново, 2 Апрель 1883 г.

Гне Редакторе!

Моли ви поместете настоящѣто, въ единъ отъ най близнитѣ броеве на почитаемия ви вѣстникъ „Славянинъ“. Мѣжду другитѣ посѣщения, които направихъ на нѣкои правителствени и не правителствени учебни завѣдения, имахъ честта да посѣта тѣй нарѣчената: Държавна Петро-Павловска Духовна Семинария. Да описвамъ, за живописното и мѣсто положение, не шж; защото единъ народенъ учитель е запозналъ читателитѣ ви. Азъ, ще са огранича само съ нѣкои отъ по главнитѣ нѣща.

При стѣпванието ми въ оградата, срѣщамъ двама млади, но съ пожълтели лица ученика, помислихъ ги за болни, но при по нататашното си утвивание къмъ пансиона; срѣсинахъ други много които отиваха вѣроятно на расходъ изъ гората (бѣше по заходъ на слнцето), но и тѣхнитѣ лица не бѣха по-долни отъ първитѣ. Най послѣ излѣзе и приятелтъ ми, който бѣше до толкостъ пожълтѣлъ и изсѣхналъ, щото си не вѣрвахъ очитѣ. Слѣдъ взаимното ни поздравление: първия въпросъ, който му зададохъ бѣше: коя е причината на ослабванието ви толкозъ? На въпросътъ ми той въздѣхна тѣжко и най послѣ ми каза съ слабъ тонъ на гласътъ си (като че се боеше отъ нѣкого) „ѣтетого долно, освѣнъ туй спалнитѣ никакъ не са спорѣдъ П-гигиеническия правила. Докторъ не идва ли да ви приглѣдва, го попитахъ и на този ми въпросъ жално отговори. И доктора такавъ, въ мѣсеца или въ двата дохажда веднажъ и то отъ кина друго нѣма. Обръщамъ вниманието дѣто трѣбва, защото и калугеритѣ въ Преображенския Манастиръ, не са тѣй почернели, както ученицитѣ отъ П. П. Дух. Семинария, които народа о чаква съ растворени рѣце.

Стоянь Ивановъ (търновчанинъ)

Г. Орхание, 4 Апрель 1883.

Гне редакторе на в. „Славянинъ“

Въ 18 брой на „Бълг. гласъ“ е поместена една дописка отъ Орхание съ подписъ П-въ П. въ която авторътъ по най безприличенъ начинъ ни напада, за гдѣто сме подписвали адресъ благодарителенъ къмъ настоящето министерство и като ни приписва епитети, свойственни и съществующи само въ неговиятъ мозъкъ. Но за да освѣтимъ читающата публика и за да извадимъ отъ заблуждение авторътъ на казанната дописка, молимъ ви гне Редакторе бждете снисходителни и добри да помѣстите въ единъ отъ по близнитѣ броеве на вѣстникътъ ви, слѣдующитѣ документи, които ясно ще покажатъ да ли сме ний злоупотрѣбили Никополското ковчежничество и да ли може да съществува съмнѣние за подобно ниско дѣло, въ което ни обвинява лѣкомисленния авторъ и органътъ на лажцитѣ:

Копие

АКТЪ

Днесъ на 3 и 4 Януарий 1881 год. въ присждствието на помощника на Плъвненскый финансовъ чиновникъ Д. П. Грнчаровъ, на Никополскый мировий сждия Богданъ Манчевъ, на кмета на Никополското градско управление П. Попповъ, като се почна внезапната ревизия на Никополското ковчежничество: прѣглѣдаха се подробно всичкитѣ оправдателни прихода расходни документи, като се намѣриха вѣрни и съ другитѣ книги т. е. съ кассовата, дневника и хранилищната при това прѣглѣдаха се и обявленията за внесениѣ пари въ ковчежничеството, които се намѣриха приподписани и подпечатани отъ всяко лице, което е внасяло пари, прѣглѣдаха се и записанитѣ видове монети въ монетара и слѣдъ, като се сравниха съ разнитѣ видове монети отъ наличната сума въ ковчегъ намѣриха се дѣйствително вѣрни и соходни съ всичкитѣ други книги.

За точността и вѣрността на горѣизложенното се подписваме всички присжтствующи: Помощ. на Плъв. фин. чиновникъ Д. Грнчаровъ Никополскый мирови сждия Б. Манчевъ, Общ. град. кметъ П. Попповъ.

Копие

АКТЪ

Днесъ на 19 Януарий 1881 г. Подписанитѣ Плъвненскый окржженъ управитель Д. Филчовъ, Плъвненскый финансовъ чиновникъ А. Германовъ и Контролеръ на Плъвненското окржжно ковчежничество П. А. Дянковъ, въ присжтствието на ковчегника на Никопол. ковчежничество П. Пенчовъ, и контролертъ К. В. Змиаровъ, вслѣдетвие телеграммата на Г-на Министра на финанситѣ отъ 15 того 1881 г. подъ № 42, относително закриванието Никополското окр. ковчежничество и присжединението му къмъ Плъвненското като провѣрихме книгитѣ и прихода расходнитѣ документи, намѣрихме съгласно тѣхъ слѣдующето:

- 1) На лице франга 31154 сант. 86.
- 2) На лице гербови марки въ стойностъ за фр. 1519362 ⁶⁵/₁₀₀.
- 3) На лице бандероли въ стойностъ за франга 56390 ⁴⁰/₁₀₀ при тѣхъ и запечатанитѣ У-то качество неупотрѣблени.
- 4) На лице гербови менителници въ стойностъ за фр. 1683.
- 5) На лице предадени на пазение и записани въ книгата за пазение петъ възела подъ № 1 съ печать образъ чловѣчески, подъ № 628 съ печать на бивши Ник. окр. свѣтъ, подъ № 793 съ сжщий печать, подъ № 1491 съ печать на Ник. окр. управление и безъ № съ печать К М. отъ 30 Юлий 1880 г. и освѣнъ тѣхъ не записани въ книгата за пазение и оставени още отъ Руското управление два възела, отъ които единиятъ запечатанъ съ печата на бив. Ник. сждебенъ свѣтъ, а другия съ двадесетъ рубли „рубль“ незапечатанъ и единъ пакетъ съ книжа запечатанъ съ печата на бив. сждебенъ свѣтъ.

Всичкитѣ горѣизложени на лице приехми заедно съ печата, книгитѣ, дѣлата и нѣщата на казанното ковчежничество, по опинитѣ приложени при настоящиятъ актъ, за предаване въ Плъвненското окр. ковчежничество. За удостовѣрение на горѣизложенното са съставили въ три екземпляра настоящиятъ актъ, когото потвърдяваме съ подписитѣ си Плъвн. окр. управитель Д. Филчовъ, Плъвн. финан. чиновникъ А. Германовъ, контролеръ на Плъвн. окр. ковч. П. А. Дянковъ, ковчегникъ на Ник. ковч. П. Пенчовъ, контролеръ Ник. ковч. К. В. Змиаровъ.

Въ първиятъ актъ ясно е опрѣдѣлено, че паритѣ въ кассата се намѣриха на лице съгласно книгитѣ, обявленията (документи за внесениѣ отъ всяко лице пари), видѣтъ на монетитѣ сравненъ съ монетарната книга и обявленията, въ които се е обозначавало числото на вѣтитѣ, на новитѣ рубли отдѣлно и пр. по сжществующий въ ковчежничествата тогава рѣдъ — показали са се съвършено вѣрни.

Въ вториятъ актъ така сжщо ясно е казано, че приетата комисия, като провѣрила книгитѣ, приходо-расходнитѣ документи, намѣрила съгласно тѣхъ: паритѣ, бандеролитѣ, гербовитѣ менителници и пр. на лице и ги прелеа отъ насъ. Питаме честниятъ дописникъ, въ какво е състояла нашата кражба? Ако е въ париритѣ или книгитѣ има актъ, съ който сме ги предали, ако е въ разнѣна? — това тогава неможеше да съществува, защото, който внасяше пари, даваше му се вѣтанция колко фр. са приети, колко вѣхти рубли, колко нови, колко наполеондора, полимпернала и пр. съ една рѣчь приемало са е и се е издавало пари съгласно съществующий тогава рѣдъ. Промѣнение на една само рубли или открадване на единъ само сант. ще покаже извѣднѣжъ несходство между паритѣ въ ковчегъ и книгитѣ — това щеше да бжде показано въ мѣсечнитѣ ревизионни и приемни актове и Министерството — не щеше да търпи въ продължение повече отъ 2 год. до днесъ да ни остави не наказани. Има ли сждебно слѣдствие подигнато до днесъ противъ насъ? Ако либералното Министерство ни пощади, до прѣди единъ мѣсець имаше друго Министерство съ голѣма власть, има

1) Голѣма гранитна скала на Сѣверъ отъ родилата ми Тропнъ.

върховна смѣтна палата, обявиха ли вамъ че ний сме злоупотрѣбили? Гдѣ сѣ оставили ненаказани въ продължение на 2 год. лица, които сѣ ограбили едно правителствено вѣдѣничество? А ний и сега сме въ България и сега могатъ да ни съдятъ, ако сѣ вашиятъ патриотизъмъ откриете предъ Министерството нашиятъ крадби. Вашето патикоумие ви е довело, до голѣмо безумие г-не дописниче, по напѣдъ помислете, че тогава пишете поцобни глупости. Ако ли сте направили това, че патриотизмътъ сѣ който се препоръчвате въ „Български Гласъ“ не ви допуска да търпите, че са подписва не такъвъ адресъ, какъвто искате, а противенъ, — тогава цѣрете ся съ време.

Ако си честенъ дописникъ и говоришь по фактове, яви си името, за да знаемъ съ кого да се съдимъ.

Н. В. Змиряровъ.

П. Пенчовъ.

С. Драганово (Търновско) 30 Мартъ 1883 г.

Г-не Редакторе!

Ще Ви помоля да вмѣстите настоящето ми нещастно известие, въ единъ отъ ближнитѣ бройве на Вѣстникътъ си.

Прѣди четири, пѣтъ дни въ Търновски округъ, именно въ околността на горний Трѣмбешъ, намѣрихме единъ мѣртва човѣкъ. Причината за неговата смъртъ — не зная коя е, да ли нѣкой му е свѣтилъ маслото, или го е сполетило нѣкое друго нещастие; по вѣчето е за вѣрване, че него го е убилъ коньтъ му, защото (чувамъ да казватъ) видѣли да бѣга единъ конь безъ всадникъ, само седлото и съ др. конски потребности, за това безъ съмнѣние, трѣба всѣкой да си помисли, че никой другъ не го е убилъ, освѣтъ коньтъ; защото въ тѣзи откритост нѣма злодейци, които да го убиятъ, — че и зацо?

Азъ заедно съ другарьтъ си, са потрудахме, та го положихме въ единъ шанць и върху когото дръпнахме прѣтъта отъ синорьтъ и го оставихме.

За съжеление не зная, отъ каква народност и вѣра бе този мѣртва човѣкъ; защото членьтъ, по който може да са познае, поне отъ каква вѣра е той, бе откъснатъ заедно съ другитѣ коремни и бедрени мускули, отъ кучетата, които намѣрихме при него и го ядѣха, затова иследванието му, отъ каква е народностъ, оставямъ да са опредѣли отъ скърбящитѣ му родители, разумѣва се ако е тукашенъ.

Единъ Селенинъ.

С. Попово (Разградско) 1 Апрель 1883 г.

Г-не Редакторе!

Прося покорно мѣсто въ вѣстника Ви на слѣднитѣ ми нѣколко редовицѣ:

И това находяще се до нинѣ въ латаргия селце, ся посвѣсти вече и погмѣдна къмъ своето просвѣщенъе. То е вече снабдено съ двата благоподатни извори — училище и църква, като идѣла по незакъснѣ отъ да образува и читалищно дружество подъ название „Съгласие“, което взе да показва вече плодѣтъ си съ своитѣ енергични дѣйствиия, като на 24 мин. мѣс. прѣдстави драмата „Стоянъ Войвода.“ За удивление обаче Г-да Актиоритѣ при игрането ролитѣ си показаха голѣмо искусство, съ което задоволиха не малко и тѣй малобройната публика.

Отистина тукашната интеллигенция живо напѣдва и, вѣроятно, че тя въ кратко време ще умѣе да принѣсе ожданемий плодъ. Дано обаче примѣрътъ подражатъ и др. още въ отечеството ни села.

С.

Лѣсковецъ, 1 Апрель 1883.

Както на всѣкъдѣ въ България, тѣй и въ градеца ни въспитанието на жен-

ския полъ е било и е въ плачевно положение. Разбира се, че виновницитѣ на това сѣ биле много, като напр. Турското и фанариотско робство, бѣдностъ-та на народа, немарението му къмъ жената и проч. и прочее. Неможемъ отказа, че мѣжду Българекия народъ е имало Г-да, Г-жи и Г-жичи, който не са падли никакви срѣдства да извадятъ Българска майка отъ това плачевно положение. Едни отъ тѣхъ са работили съ перо, други съ материалъ, трети съ дружества и т. н. Мѣжду тѣзи патриоти по тѣзи частъ ще причисля Пегово Преосвященство Св. Търновскій — Митрополитъ Г-на Климента и Г-жа Евгения Кисимова, които като съзнаваха, че семейното положение на Лѣсковския женскій полъ, безграмотността му, немание на въспитани жени сѣ причини, които за дълго време ще пречатъ за напѣдка му, вселиха мисль и желание мѣжду по първитѣ Г-жи въ Лѣсковецъ и основаха женско дружество, подъ название „Св. Кирилъ и Методий“, цѣльта, на което е въспитанието на женския полъ въ Лѣсковецъ. Това дружество, основано на 20-й Декемвр. 1881 год. на 20-ий Декемвр. м. г. празнува денътъ на основанието си. Въ него денъ послѣ отпустъ на Божествената Литургия въ приежтвиего на дружественитѣ членки, на Архирейския намѣстникъ, на назначенія отъ Епископа Климента за Духовенъ Отецъ Свѣщеника Стефана Брусевъ, на една частъ отъ учителитѣ и на нѣкой граждани; Първитѣ ржководителки на това дружество, показаха плода на дѣятелността си. — Въ тукъ показанитѣ равномѣтки са указа, че дружеството макаръ и да е срѣцало препятвия като всѣко ново построено, макаръ и да е отпущало отъ капитала си за купуване книжки на бѣдни ученички, притежава готовъ капиталъ 770 лева и 2 1/2 стотинки.

Спорѣдъ устава на дружеството въ сжщия денъ пристѣгнаха къмъ избора на нови ржководителки: нѣ всички приежтвующи благодарни отъ старанията на бившитѣ ржководителки, единодушно ги помолиха да останатъ и за идущата година, и тѣ приеха, съ исключение на Кассперката и Подпресеѣдателката, семейното положение на които имъ не позволи.

Неможе човѣкъ да са не радва като вижда 50 — 60 Господки Лѣсковски събрани наедно, да размишляватъ и жертвуватъ за въспитанието на бѣдницитѣ си наследници, когато прѣди нѣколко години, ако са поменеше дума за дружество, сѣка са чудѣше какъ е възможно, какъ ще си оставяж кжщната работа. Още по радостенъ бива човѣкъ, Г-не Редакторе, като вижда че отъ денъ на денъ, дружественитѣ членки са увеличаватъ и симпатиитѣ на насѣлението не липеватъ. Дано чистосердѣчнитѣ старания на ржководителкитѣ намѣрятъ подръжка въ венчки, за да се постигне по скоро цѣльта на дружеството. Дано най послѣ мнозината отъ Лѣсковскитѣ водители, са оставятъ отъ раждивитѣ и свойственитѣ само за прѣзъ Турекото време идеи, та ако неспомагатъ на подобни дружества, то поне да не имъ пренятствуватъ.

Приежтвующъ на дружествения празникъ,
Лѣсковчанинъ.

С. Батембергъ 1-й Априлий 1883 г. (Разградско).

Г-не Редакторе!

Преди горитѣ на Балкана да ся ос-

водятъ отъ дебелитѣ снѣгъ, преди пре-красний явуръ съ венчикитѣ си съживуци да ся съживи и весело засмѣе съ нежнитѣ си листенца, преди веселото славѣиче да начене монотонитѣ си обаятели за пжтника тѣнко-звучни песни, или подобре да кажа, преди природата да раствори назвата си, въ която искусний поетъ може да ся намѣри разочарованъ и да измѣе своитѣ поетически дарби; злодѣйската масса или прокѣтитѣ турски разбойници-шайки, тѣзи заклетъ, тѣй да кажа, паразита, които отъ освобождението на отечеството ни продължава да безпокои рѣда и тишината, а особено въ тѣй нареченни Тузлукъ, превари да ся появи и начене да дѣйствува и тая година напразно начертанний си пактъ, и то отъ село Деро находяще ся на 3 часа растоипие на Югъ отъ с. Попово. На 26-й миналаго прѣзъ ноцѣта около 10-12 души разбойници ся скриватъ въ двѣ кжщи, на които ступанитѣ тая есенъ оставили съсѣдитѣ си и отишли на спасителното царство (зацото спорѣдъ турекитѣ молни България е харамъ за мюсюлманитѣ); като осетили нѣкой старѣи че разбойницитѣ сѣ въ селото имъ, извѣстятъ това на Поповскій Околийскій Началникъ, послѣдний ся распорежда, и като събира потера отъ околнитѣ села обгражда селото, сержантина Денчо Петровъ влѣзва въ селото и ненадѣйно прилѣтятъ нѣколко крупуми на около му отъ кжщата, въ която биле скрити разбойницитѣ, сержантина, безъ да губи време, зема нуждната позиция и съгмѣдъва 4—5 разбойника съ покове и пушки въ ржце, които биле въ другата близка кжща, отиватъ да ся съединятъ съ другаритѣ си, той пуца единъ вистрель и куршума му распилыва горнията частъ отъ главата на една разбойникъ, другитѣ тичишкомъ пристигатъ при другаритѣ си и ся затварятъ въ кжщата, гдѣто тѣй некусно ся закрепили и устроили, като отворили на всѣка стена дупки за отбрана, цото по никакъвъ начинъ не е било възможно да ся доближи човѣкъ до кжщата, Околийскій Началникъ съ помощьта на потерата ся старалъ да запаши дома, но неуспѣлъ; прѣзъ тоя денъ непрестанно ся е водила пристрѣлка отъ двѣтѣ страни, но нищо не помогнало, ноцѣта пристигнала съ голѣма тъмнина, която помогнала на разбойницитѣ да избѣгатъ. Това е Г-не Редакторе първото опитване на шайкитѣ тая година и въ случай че не ся зематъ строги мѣрки за потушаванието имъ, то Богъ знае колко невинни дечица ще оплакватъ бацитѣ си и напразно ще ги очакватъ, когато тѣхната кръвъ пролета отъ немилостивата турска порода, на вѣчно ще пои земята. Г-ва като съобщавамъ на читателитѣ, желателно е да ся употребѣи най жива енергия отъ страна на властьта, за потушавание на злото, което толкова рано ся появи въ гористий и долиний Тузлукъ.

Баграновъ.

РАЗНИ

Единъ приятель ни съобщава за обнародванъе слѣдующето: „Въ 18 брой „Български гласъ“ казва, че управляюществото постоянноствувало за назначението на Г. г. Манолова и Зографски, като прибавочни поне членове въ Касацията, а въ послѣдующий си 19 бр. сжщитѣ вѣстникъ, като пазѣтыва, че тѣ сѣ вече назначени, разбира се, за дѣй-

свителни членове, защото дължностъ на обавочни членове въ касацията въ ний законъ не е предвидѣна, прилага чекантни мѣста немало, споредъ закона за недоустройството отъ 25 Май 1880 год., споредъ закона отъ 5-й Февруарий 1883 год. макаръ и да се полагами по членове, понеже този законъ щѣлъ се тури въ дѣйствиe и да има сила отъ 1 Май 1883 год., то не трѣбвало да назначатъ по-напрѣдъ отъ 1 Май, защото, пита Български Гласъ, отъ кога ще се заплати жалованъето на тия членове, когато тѣхното назначе-ние не се оправдава съ нищо и е незаконно? Вижда се, че този вѣстникъ пише умишлено, или съ друга нѣкоя не добра цѣль е съобщилъ тия новини, които сж съвършено невѣрни, заради това желателно би било да докаже: защо назначението на Г. г. Манолова и Зографски е незаконно? Истинна е, че повече членове за касацията се предвиждатъ само въ закона отъ 5 Февруарий, който се тури въ дѣйствиe отъ 1 идущитъ Май, но не ли въ този същия законъ сж предвидѣни и длъжноститѣ на допълнителни членове, на нотариуси, а не нѣкадѣ и на двама помощници на прокурора и назначението на тия длъжности се започна още преди смѣняването на министерството, тогава защо този вѣстникъ не спомена нищо? Освѣнъ това, споредъ както се вижда въ бюджета за расходитѣ на министерството на правосъдието, предвидѣни сж сумми (ст. § 1) за шестъ членове на Върховний Касаціоненъ Сждъ, както и за повече членове въ Руссенскій Апелативенъ сждъ, за по-малко въ Софийскій, така сжщо и за нотариуситѣ и за допълнителнитѣ членове; се споредъ закона отъ 5 Февруарий. Тогава защо пита „Български Гласъ“ отъ гдѣ ще се заплати жалованъето на новоназначенитѣ, когато въ бюджета сж предвидѣни тѣхнитѣ заплати? И ако назначението на въпроснитѣ двама членове за касацията е незаконно, то не ще ни дума, че и всички назначения, които е направило бившето министерство споредъ новий бюджетъ, сж незаконни. За тѣхъ защо този вѣстникъ не споменува нищо? Отъ всичко се вижда и доказва, че цѣльта на „Български гласъ“ е била да подстрекава общото мнѣние противъ дѣйствията на днешното правителство, но свѣтътъ е наситенъ на неговитѣ лъжливи и измайсторосани извѣстия и не дава на тѣхъ никаква вѣра.“

Пишжтъ ни отъ Балчикъ, че въпросътъ за дълговетѣ на нѣкои отъ жителитѣ въ Варненско окръжие, които сж длъжни на заимодавци лихвари още отъ турско време, и до-сега не билъ разрѣшенъ. Нашиятъ дописникъ ни съобщава, че по ходатайството на нѣкой-си Радой Юрдановъ, пълномощникъ на земедѣлицитѣ въ Цариградъ, била се съставила комисия, която да разгледва и рѣши въпроса. Следъ като засѣдавала нѣколко пжти и работата щѣла да се рѣши въ полза на земедѣлицитѣ длъжници, обявила се войната и комисията се закрыла. Следъ освобождението ни, во времето когато г-нъ Каравеловъ управлявалъ министерството на правосъдието, били му испратени отъ населението прошения, но той само предписалъ на Варненскій Окръженъ сждъ да не разгледва такива дѣла и работата останала висяща. Подиръ него г. Теохаровъ като испращалъ въ Варна г. Маноловъ, председателъ на Рус. Ап. Сждъ

и г. Антонъ Теохаровъ, помощникъ на прокурора при Вър. Кас. Сждъ, да ревизиратъ сждилищата, тѣ ходили въ Балчикъ ужъ да изучатъ работата и да се рѣши веднѣждъ за всѣкоги този въпросъ, но нищо не послѣдвало. Миналата година, когато самъ г. Теохаровъ ходилъ на ревизия въ Варна, и длъжницитѣ и заимодавцитѣ го молили да свърши този въпросъ. Той се обѣщавалъ, че ще отиде въ Балчикъ, но не отишълъ самъ, а испратилъ г. г. Неновичъ и Каранетровъ, които го придружавали по ревизията. Тѣ свикали и заимодавци и длъжници, направили и рапортъ за всичко, като казали, че щомъ отидатъ въ София, въпросътъ ще се свърши, но отъ тогава се минали почти десетъ мѣсеци и нищо не било свършено до сега, а отъ една старна длъжницитѣ, отъ друга заимодавцитѣ страдали. Дописникътъ ни като казва, че имало въ сждилищата по тия дългове много дѣла, отъ които нѣкои сж рѣшени, но изпълнението имъ спрѣно отдавна, а други почнати да се разгледватъ и разглеждането имъ отложено за неопредѣлено време, искава желание дано поне тая година министерството на правосъдието даде край на тоя въпросъ, по какъвто и да е начинъ.

Въ 11 брой на вѣстникъ „Балканъ“ е обнародванъ единъ отчетъ на Върхов. Кас. Сждъ по углавното му отдѣление за 1882 год., отъ който се вижда, че всичкитѣ рѣшения и опредѣления по това отдѣление сж писани отъ председателя г-на Стаматова. Тогава защо сж били членоветѣ на това отдѣление и защо имъ сж се плащали екжпи и екжпи заплати? Само да засѣдаватъ ли, като турски ефендиета, и да казватъ еветъ? Ако ли пъкъ не сж били способни и не сж могли да пишжтъ, което е твърдѣ за вѣрване, защо сж ги държали? И „Български Гласъ“ почналъ да казва, че не трѣбвало да се назначаватъ за членове въ касацията г. г. Маноловъ и Зографски, защото ужъ трѣбвало да се отвождатъ по причина, че ще се разгледватъ пакъ същитѣ дѣла, които сж тѣ разгледвали въ апелативнитѣ сждове! Каква нелогичностъ, каква глупостъ! По добръ ли е било да се държжтъ хора на тия важни постове, които не знажтъ да пишжтъ или пъкъ да се назначжтъ специалисти съ висше образование, които отъ началото на окупацията още служжтъ по сждебното вѣдомство и иматъ право да занематъ тия мѣста? Ако бѣше нашиятъ софийски събрать послѣдователенъ, той трѣбваше да попита: Защо отведнѣждъ, безъ да преминатъ по иерархически редъ, г. г. Неновичъ и Кисимовъ се назначиха за членове на касацията, въ която ще разгледватъ дѣла, разглеждани въ Соф. Апелативенъ Сждъ отъ първий като подпредседателъ, а вторий е давалъ заключения по тѣхъ? Освѣнъ това, толкова ли не знае нашиятъ събрать, че когато ще се разгледва дѣло въ Върховний Кас. Сждъ, разглеждано отъ г. Манолова, напримѣръ, той ще се отвожда и вмѣсто него ще приехтствува г. Зографски и обратно и по такъвъ начинъ ни единъ отъ тѣхъ не ще остане да не участвува въ засѣданията у едно или у друго отдѣление, като ще умѣятъ и да пишжтъ рѣшения и опредѣления, а слѣдователно ще иматъ и законно право да получаватъ заплатитѣ си халамъ, а не бадихава, като ония, които не сж умѣли да пишжтъ ни е-

дно рѣшение, ни едно опредѣление! При това ний не можемъ да си обяснимъ причината, по която отчетътъ е обнародванъ въ единъ частенъ вѣстникъ, а не въ „Държавенъ Вѣстникъ“, и защо този отчетъ не е обнародванъ отъ министерството на правосъдието, на което, мислимъ, принадлежи това право?

Единъ виенски вѣстникъ казва, че Ромѣнското правителство искало да свърже Дунава съ Черно-море, като прокопае единъ каналъ направо токо-речи по границата, която ни раздѣля сега отъ Добруджа. Види се, че Ромѣнитѣ като се божтъ да се не присѣдини пакъ тая частъ къмъ България, искатъ противъ естеството да я отдѣлжтъ. Но тѣ трѣбва да знаятъ, че Добруджа е била всѣкога българска и пакъ българска ще бѣде, рано или късно. Това трѣбва да признажтъ и да отправятъ погледитѣ си къмъ своето, — Трансильвания, а не къмъ чуждото, защото чуждото си е всѣкога чуждо.

Извѣстиятъ ни отъ София, че изборитѣ за гласни за избирание на кметъ, станали на 3-й того. Повецето отъ избранитѣ принадлежжтъ на либералната партия.

Отъ Самоковъ ни извѣстиятъ, че въ тоя градъ протестантизмътъ усилявалъ. Да, разбира се, когато нашето духовенство, — бѣло и черно, — си не гдѣда черковата, но се мѣси въ политиката, въ политически и други интриги и партизанства, не само че протестанството ще напрѣдне, но не е чудно единъ денъ и друга нѣкоя нова вѣра да се не появи у насъ. Не е ли грѣхота за тия хиляди левчета, които се плащатъ на папигѣ владыци, безъ никаква облага за черковата и за народа?

Г-нъ Казанакли, председателъ на Търновскій Окръженъ сждъ, е назначенъ за членъ на Руссенскій Апелативенъ сждъ, а вмѣсто него е назначенъ за председателъ Г-нъ Кавруковъ, бивши подпредседателъ при Руссенскій Окръженъ сждъ и послѣ сждебенъ слѣдователъ въ София. Г-нъ Кавруковъ до колкото знаемъ, е единъ отъ способнитѣ сждни и ний сърадвами търновци за дѣто е назначено за председателъ на търновскій сждъ такова способно и дѣятелно лице.

ИЗЛЪЗЕ ОТЪ ПЕЧАТЬ

ОСТРОУМНИЙ ХИДАЛГО
ДОНЪ КИХОТЪ

отъ Маншъ

ИСПАНСКИ РОМАНЪ

отъ М. Сервантеса.

часть втора.

Превелъ отъ френски и издава.

Хр. Н. Самсаровъ.

Цѣна 3 лева.

ОБЪЯВЛЕНИЕ.

Подписанный имамъ честь да объявж на почитаемата публика че отворихъ хотель **Бѣлградъ** улица Флотска въ гр. Руссе, въ когото посетителитѣ ще намѣржтъ разни ястиеа съ най умѣрени цѣни, както и питиета. — Присемамъ месѣчни абонаменти, също и пасажери съ добра послуга и умѣрениа цѣна.

Руссе 24 Мартъ 1883.

Иванъ Георгиевъ.